

ченцето на земята, приближи до жена си и взе лицето ѝ между дланите си. — Все навъсена... Все сълзи... Пакъ си плакала. До марта има време. Отъ сега ли си се закахърила? Ти по-рано бѣше по-силна. Кажй. Какво има?

Елена леко се отдръпна и потърси везбата си.

— Нищо.

Малката Мария се затече къмъ нея. Тя бѣше руса и бисернобледа като майка си, но животътъ ѝ очи напомняха Иваница.

— Стринке, кога ще си дойде татко?

Асѣнь се усмихна и поглади златните кѣдри на сирачето.

— Скоро, скоро, Марио. И кой знае какви подаръци ще ти донесе... — Следъ това се обърна къмъ жена си: — Е, ти не ми каза защо се въсишъ. Какво ти е?

— Нищо. Не знамъ. Нощесъ сънувахъ недобъръ сънъ. Страхъ ме е.

— Е, какво сънува толкозъ?... — царътъ седна върху раклата до прозореца и взе Мария на колѣнѣтъ си.

— Ужъ се качвахъ на нѣкаква висока скала. Сама не знамъ, какъ стѣпихъ на такъвъ гладъкъ, стрѣменъ камъкъ. Горѣ по скалата имаше много хора, нѣкои ми махаха съ рѣка. Не помня кои бѣха. Изведнажъ се изпързаляхъ и политнахъ. Паднахъ въ нѣкаква мѣтна, дълбока вода. Въ нея плуваше едно голѣмо черно куче. Помѣчихъ се да стигна брѣга, но кучето ме захапа за рѣката. Ето тука, и сега ме боли като си спомня.

— После?

— После се събудихъ. Цѣла треперѣхъ отъ страхъ.

— Това е, защото мислишъ все лоши нѣща. Хайде сега сложете трапезата. Много огладиѣхъ.

Но когато седнаха да вечерятъ, царицата не можа да се развесели. Очитѣ ѝ гледаха, но сякашъ не виждаха нищо.

Движенията ѝ бѣха разсѣяни, небрежни. Треперящите ѝ прѣсти изтърваха една купа.

— Праздна бѣше. Не е на добро... — каза старата царица и сви устни.